

CLOWN KILLER

PETER PERCEVAL

CLOWN

KILLER

EEN ALESSANDRA VACCARO THRILLER

WITSAND UITGEVERS

Inhoud

I. Backstage	7
II. Côté cour	99
III. Côté jardin	217
IV. Gevaarlijk wijf	323

I. Backstage

Halleluja, het is weer zover: ik heb een stijve én ik moet kotsen. Het spelletje van genot en pijn gaat weer beginnen. Je hebt plankenkoorts en dan heb je dit: backstagekoorts. Eros en thanatos. Het is waar: als de goden ons willen tarten, vervullen ze onze wensen. Ik hoop al elf jaar dat ik doodga, voor ik dat podium op moet. En dit is wat de goden mij geven. Zou doodgaan zo voelen? In dat geval: voor mij een dubbele portie graag. Alles moet beter zijn dan dit. Verlossing, ik ben op komst! Want vandaag is het de laatste keer.

Er zitten 15 089 mensen op mij te wachten. Een bomvol Sportpaleis voor Jimmy Jansen! Net zoals gisteren. En eergisteren. En de dag voordien. En de dag dáárvoor. Ik ben de man met het plan. Ik ben superman! En die zaal is mijn kryptoniet.

Ze zeggen dat, vlak voor je sterft, je hele leven als een film aan je voorbijflitst. Bij mij gebeurt dat voor ieder optreden. Backstagekoorts is ijlen bij volle bewustzijn. Meestal op hetzelfde moment: wanneer ik mij terugtrek in het toilet. Zoals nu. Gewoon om nog heel even alleen te kunnen zijn. Om wat rust te hebben. De laatste vierkante meter van wat ooit mijn privéleven was. De laatste deur die ik op slot kan doen en waar niemand achter wil komen gluren. Elvis Presley is op zijn pot gestorven en ik snap waarom. Bovendien hoef ik zo niet te ver te lopen als ik dan toch moet kotsen. Aan elk ritueel zit ook een praktische kant. Hey, ik heb het zelf niet bedacht. Jacques Brel deed het al in 1952. Maar vanavond is het de laatste keer. Eindelijk. Nooit meer een comeback.

Niet dat ze mij met rust laten in mijn geïmproviseerde isoleercel. Zelfs door de deur heen hoor ik hem wel: King Louis met zijn hoempa-loempa-tred. Je herkent op het gehoor de onhandig discrete manier waarop mijn manager de deur van een artiestenloge opendoet uit duizenden. Net genoeg open om door de spleet eerst zijn kale dikkop binnen te steken en dan de rest van zijn corpulente lijf naar binnen te wurmen. Een olifant die een muizenhol probeert te penetreren. Terwijl hij zichzelf behendig en snel als een wezel waant, die zich nestelt in een warme spleet in de grond. Ik laat hem even in de waan dat ik niet hoor hoe hij half huppelend loopt te ijsberen tussen de sofa en de koelkast. Maar zelfs de fake chic van het hoogpolige tapijt in deze tent dempt nauwelijks het kraken van zijn orthopedische schoenen. Hij mag nog even alleen zijn met de rekensommen die altijd in zijn hoofd dansen en dan zal ik hem roepen.

Timing is cruciaal. Eén, twee, drie: 'Louis, ik zit te schijten! Maar loop vooral niet weg. Je aanwezigheid bevordert mijn darmtransit. Hoor je het, Louis?'

Aha, een haperend gekraak. Hij is geschrokken.

'Louis? Wat krijgen we nu? Geef je me de zwijgbehandeling? Wat een wijf ben jij toch, Louis.'

Zwijg maar, klootzak. Het publiek is hier niet voor jou, maar voor mij. Al vier dagen. Zien jullie het voor je, lieve kijkbuiskinderen? Nee? Stel je dan dit even voor: je bent al vier dagen de seksslaaf van één of ander topmodel. Voor de finaleavond heeft ze ook nog eens twee leuke vriendinnen uitgenodigd om mee te doen. En net op dát moment word je volslagen impotent. Zo voel ik me. Hoe zou jij je voelen met eenendertigduizend ogen op jou gericht? Is dat iets wat jij voor je plezier zou doen? Maar goed, ze hebben ervoor betaald. Vijftig euro per kop. Een koopje volgens alle normen. Maak zelf de rekening maar. Inderdaad, dat is een heleboel geld. En ja, ik

ben een hoer. Een bijzonder goedbetaalde hoer. Er verdienen dan ook een hele hoop pooiers aan mij. Mannen met grootse plannen. King Louis op kop. Aan zijn grootse plannen lijkt geen eind te komen. Gelukkig weten ze niets van mijn plan. Ze denken dat ik alleen maar een clown ben.

‘Hé Louis, heb je al uitgerekend hoeveel het vanavond is, die dertig procent van jou, mister Opperpimp?’

Voilà, dat is nu eens een vraag waar je beter niet op kan antwoorden. Nu heb je een reden om te zwijgen, commissiehaai.

Nog één uur. Eerst mag het publiek opwarmen met James Brown. Dan lichten uit om de trommelvliezen van de lieve mensen in de zaal te scheuren met *Voodoo Chile* van de oude Jimi. En dan de *bocca di lupo*. Zo noemen ze het in de Scala van Milaan. De toneelopening. Dat had je niet verwacht hé, zo’n culturele verwijzing van mij, een onnozele clown? Er is wel meer van mij dat je niet weet. Maar goed: als de Scala van Milaan de muil van een wolf is, dan is de opening van het Sportpaleis de bek van een walvis. Bovendien zijn die operazangers in het voordeel. Zij hebben een heel orkest en koor die hun angst overstemmen. *Sissies*. Ik sta er alleen voor. Alleen in die twee lichtbundels van de volgspotters. De ogen van een monster die de hele avond op mij gericht zijn. En ik ben alleen, oog in oog met het begin en het einde van het universum. Alleen. En dan word je wat je altijd al geweest bent: een bang konijn voor een lichtbak. Alleen. Zoals wanneer je sterft. Gehypnotiseerd door het licht waarachter zich het echte monster schuilhoudt: het publiek. Een beest met 15 089 koppen. En aan de andere kant van de ring: uw dienaar. Jonas als offer in de buik van de walvis. Helemaal alleen. Ik ben dan ook maar een simpele stand-upcomedian. Geen echte kunstvorm, volgens het geheime comité der goede smaak in de culturele sector. De leden daarvan zijn handig vermomd met

hun hippe mutsen en hun zorgvuldig onderhouden nonchalante baarden, maar hun uniformiteit verraaft wat ze altijd al waren: de moderne versie van de Kulturkammer van de nazi's. Voor hen hoor ik thuis in het vakje 'ontaarde kunst'. Dat hebben ze me heel erg duidelijk gemaakt toen ze me weigerden op de toneelschool. En waar staan jullie vanavond, sukkels? Shakespeare achterstevoren aan het debiteren in een gesubsidieerde tent met meer zaalpersoneel dan toeschouwers?

Komaan, Jimmy, niet zeuren, jongen. *Stay positive*. Kop op! Je kan het. Straks gaat het gebeuren. Dan valt het plan in de plooi. Je bent niet alleen. Die vijfenzeventigduizend mensen zijn toch maar mooi gekomen. Die hebben lak aan de mening van die kulturkammerukkers. Je kan het, want jij weet wat het volk wil. Ze willen lachen. Om jou, dat is waar. Omdat het hen geruststelt dat je een grotere loser bent dan zij. Jij vertelt hen waar het pijn doet en laat hen zien dat het bij jou nog meer pijn doet omdat je stommer bent dan zij. Het oude spelletje van de clown en de bananenschil. Hahahaha, kijk hem nou! Zoals de wijze man zei: '*Laugh at my pain.*'

Zal ik ondertussen nog een selfie twitteren? De wolven nog wat eten geven? 'Eerst nog een paar van die bruine uit mijn kont wurgen en dan zijn jullie aan de beurt.' Met zo'n smoel alsof ik heel hard moet drukken.

Jezus, hoe zie ik er nu weer uit... Ik kan beter de hd van dat cameraatje uitschakelen. Als mijn moeder me nu kon zien met die anderhalve kilogram make-up op mijn smoel, zou ze vragen of ik een dragqueen ben geworden. Alleen maar om voor de tweede dvd-opname te maskeren dat ik mij al vier avonden lang vrijwillig voor een trein gooi. Maar daar zal straks niemand iets van merken. Straks ben ik weer gewoon Jimmy Jansen. Uw favoriete grote smoel. Uw razende lachebekje. Uw uitverkoren brutaaltje. Uw groot lawaai, met een mening over alles, maar dan ook alles. En daarna zwijg ik.

Voor eeuwig. Het zal jullie leren, ondankbare wolven.

Weet je wat? Start de film van mijn leven maar. Ik ken hem al uit het hoofd. Hier komt hij, in fucking widescreen 3D dolby surround: *The Life & Times of Jimmy Jansen*, live vanuit het toilet van het Sportpaleis! En voor de allerlaatste keer, bende rukkers.

Scène 1: the early years

Exterieur dag: een braderie

Ja, ik kom van ver en ik weet het. Dit stond in geen enkel plan. Tien jaar geleden was ik voor een braderie geboekt hier om de hoek, in Deurne. Het was stront. Echt bagger. Twee uur 's middags en de helft van het publiek was dronken. De andere helft was apestoned. Ook de kinderen. Zo high als een garnaal van de suiker die ze in één middag van hun lamlendige, marginale ouders hadden afgesmeekt. Ik zweer het. Er zat een kind op de rand van een coma op de eerste rij. Half bewusteloos knabbelde het aan een suikerspin, vlak nadat het een wafel én een ijsje had gegeten. Alles doorgespoeld met een cola. Midden in mijn set begint dat kind ineens te trekkebenen in haar buggy, terwijl haar oogjes onrustwekkend wegdraaien. Dus ik stop met spelen, er was toch niemand aan het luisteren. Daarop roep ik in de microfoon: 'Zeg, even serieus. Er is hier volgens mij op de eerste rij een kind aan het sterven.' En dan roept één van die zatte maloten uit het hotdogkraam: 'Dat zal dan toch niet van het lachen zijn!' En, patat, de eerste lach van de middag. De enige lach van de middag. Onttroond door een *heckler* godverdomme. Ik ben van het podium gestapt, heb manager Louis gebeld en gezegd: 'Boek mij nooit meer in Deurne, tenzij het in het Sportpaleis is.' En toen zei die goede oude Louis met zijn fake Rotterdams accent: 'Het Sportpaleis staat in Merksem, gozer.'

‘Hé Louis, weet je dat nog? Die braderie in Deurne-Noord? Zou dat geen mooie titel zijn voor die documentaire die pr-Marc als extra op de dvd wil? “*It’s a long way from Deurne-Noord to Merksem.*” Klinkt toch beter dan die “*No more hero*” van hem.’

Oei, Louis denkt na. Dat kan even duren.

‘Zwijgen is instemmen, Louis. Of nee, je hebt gelijk: wie kan het wat schelen?’

Misschien zit die zatte fluit van de braderie wel in de zaal. Zou een mooie afrekening zijn in deze film. Heeft hij zijn maten meegetroond naar hier. ‘Ik heb hem nog gezien toen niemand hem kende en ik was grappiger dan hij!’ Wie weet zit dat kind ook wel in de zaal. Dat zal ondertussen dan wel honderddertig kilo wegen dankzij een dieet van Olé-koekjes, River Cola en rilatine. Kan ze mee met Gudrun. Ah nee, ik mag Gudietje zeggen. Hoe zal ik beschrijven wat ik nu zie in de film van mijn leven?

Scène 2

Interieur dag: een onbestemde theaterzaal

Enter Gudietje

Alsof haar wiebelende honderdtwintig kilogram vet door de verkleinvorm onzichtbaar zou worden. Ze zal weer op de eerste rij zitten. De enige rij die ik zie. Met dat onbedwingbare haar en dat xxxl T-shirt met mijn kop erop. Als ze lacht, is het net alsof mijn kop verzwolgen wordt door haar tieten. Ik mag er niet naar kijken tijdens mijn show of ik krijg het benauwd.

Pas op, respect voor Gudietje, mijn trouwste fan. Als er iemand een rol verdient in deze film, dan is zij het wel. Ze komt naar al mijn shows. Ik ben haar hobby. Ze weet meer over mijn publiek dan ik. Wat zeg ik: ze weet meer over mijzelf dan ik. Ze praat met

iedereen en ze verdedigt me altijd. Jessie had het gezien voor ik het doorhad. Ze ziet altijd alles eerst. Mijn alfavrouwtje. Zij stuurde me die link door van Gudies blog: gudiesuperfan.wordpress.com. Ja, Jessie heeft zo haar subtiele manieren om mijn omvangrijke minderwaardigheidscomplex te voeden. Ik wist heel goed dat ze me wilde kleineren omdat ik zei dat mannen met gevoel voor humor nu eenmaal groupies aantrekken. 'Ik kan er toch niks aan doen dat ik populair ben. Lachen is viagra voor vrouwen, schatje.' Haar enige reactie: dat smalende lachje waarmee ze geboren lijkt. Ik had beter moeten weten. Waarom ik dan toch doorklikte op die link? Misschien hadden de engeltjes en de hartjes in de originele e-mail van Gudie mij verzekerd dat het hier ging om een simpele ziel. Ik dacht dat die blog vol zou staan met verslagen van optredens van schlagerzangers. Foto's van De Romeo's in volle gang, met zweetkringen in hun showpakken. Maar nee, het was een trouw verslag van ieder optreden dat ik sinds 4 mei 2005 had gedaan. Het zijn er 2139. Try-outs inbegrepen. Ineens begon het mij te dagen wie dit schreef. Ik had haar al gezien, maar nooit bekeken. Noem het vrijwillige blindheid. Gewoon om te voorkomen dat ik zou gaan walgen. Maar vanaf de dag dat Jessie me attent had gemaakt op het bestaan van Gudrun Blits, kon ik haar niet meer negeren. Elke avond zat ze daar weer, op de eerste rij, in het midden. Mijn trouwste fan. Honderdtwintig kilo lillend vrouwenvlees. Was dat gepland? Nee, het is veel simpeler. Als de goden ons willen tarten, dan vervullen ze onze wensen. Ik had mij een vette groupie gewenst en dat is precies wat ik kreeg. Klinkt als een volmaakt plan. Dank u, goden, dat ik ook jullie clown mocht zijn. Zoek nu maar een ander slachtoffer.

Scène 3:

Interieur avond: backstage

Enter De Bende

Muziek van Ennio Morricone

*Ze lopen naar de camera alsof ze auditie doen voor een film van
Quentin Tarantino*

En dan is er mijn bende. Vijf hanen die zichzelf al jaren wijsmaken dat ze mijn vrienden zijn. Omdat we ooit samen begonnen in het jeugdhuisencircuit en ik hen duld als voorprogramma. Terwijl iedereen weet dat het beste voorprogramma een slecht voorprogramma is. Zodat het publiek merkt hoe moeilijk het is om grappig te zijn voor een volle zaal. Hé, je moet iets doen om je minderwaardigheidscomplex te sublimeren, vrienden. De haantjes zijn hier ook allemaal vanavond. Tommy V. De eeuwige MC op kop. Figuranten met plannen. Belachelijke plannen, maar dat weten ze zelf nog niet.

Goed, over 38 minuten is het aan mij. De allerlaatste keer. Mijn kop moet leeg. Stop de film. Ik moet vergeten dat ik een leven heb. Vergeten dat er een plan is. Vergeten dat mijn alfavrouwte in de regie zit met Louis, die er nog altijd niet over is dat ik haar voor zijn neus heb weggekaapt. Het was alsof ik zijn kleinkind ontvoerd had en verkracht, zo kwaad werd hij. 'Ze heeft je bij je kloten, gast. Dat soort grieten zoekt gewoon de kortste weg naar een rustig leven, gefinancierd door jouw gracieuze alimentatie. Zie je dat dan niet? Ze is gewoon jouw pooier.' Hij werd wit van woede toen ik antwoordde: 'Dat klinkt als een goede manager. Ze was per slot van rekening jouw stagaire.' Sindsdien is het gewapende vrede en neemt Louis alleen nog mannelijke stagairs in dienst. Het is nog erger geworden sinds vier jaar geleden Sue geboren werd.

Dit is allemaal zijn idee. Ik wilde gewoon een tijdje vrijaf. Meer dan tweeduizend optredens in tien jaar tijd, dat blijft op den duur plakken als uitgedroogd sperma aan je been. Het trekt aan je vel. Succes is een wrede meesteres. De adrenaline die door je lijf giert tot drie uur 's nachts. Aan het eind van iedere toer wekenlang wakker liggen van de hartkloppingen. Afkicken is een eitje in vergelijking met die klem op je borstkas. Ik wil niet de rest van mijn leven die zombie zijn die Sue af en toe in de late namiddag van school ziet terugkeren. Om dan weer weg te rijden door altijd diezelfde files, naar altijd diezelfde culturele centra, met altijd hetzelfde stronteten.

Twée dagen nadat ik het hem zei, belde Louis me op. Vooruit, nog één scène voor de film dan.

Scène 4

Interieur dag: een kantoor

Louis telefoneert handsfree met een headset en loopt rond zijn bureau, met een tennisbal die hij masseert alsof het een tiet is.

‘Ik heb een plan,’ riep hij euforisch. ‘We gaan eruit met een knal. Ik heb het Sportpaleis geboekt voor een afscheidsavond!’ Een knal die vooral veel geld zou kosten. Zestigduizend euro alleen al om die bunker hier te huren. Leeg: geen licht, geluid, decor en zaalpersoneel. Kortom, er zouden een heleboel mensen goed verdienen aan mijn afscheid, behalve één iemand: Jimmy Jansen. Jessie zei me dat ik het gewoon moest afblazen. Maar tegen de tijd dat ik Louis eindelijk aan de lijn kreeg, was de eerste voorstelling al uitverkocht en had hij er nog vier vastgelegd. Als dat lukte, leverde het wel genoeg op om een jaar of tien goed te leven en daarna zouden we wel zien. Je kan je leven toch niet plannen. Zeker niet met wat ik van plan ben.

Nee, ik moet nu beginnen te vergeten. Ik moet een leeg canvas worden, waarop iedereen kan invullen wat hij wil, een leeg blad. Ik mag niet meer bestaan. Ik moet een gat in het universum zijn. Het ideale gangbangmeisje. Ik ben Lolita voor 15 089 Humbert Humberts. Gewoon een lichaam, dat toevallig zegt waar zij zelfs niet over durven te dromen. Ik moet verdwijnen om plaats te maken voor hun woorden, hun dromen, hun scheve grappen. Het zou helpen als ik eindelijk die ADHD-knop in mijn kop kon vinden. Misschien waren die drie Red Bulls bij het eten daarnet toch niet zo'n goed idee. Die film blijft maar doordenderen. In mijn tijd noemden ze me nog gewoon 'druk'. Het werd pas een ziekte toen ze er een medicijn voor uitvonden. Ik was in mijn jeugd nog overgeleverd aan de farmaceutische experimenten van mijn moeder.

Scène 5

Interieur dag: een seventiesinterieur

Enter Moederke en mijn jonge zelf, gespeeld door mezelf met een korte broek

Hoestsiroop was een tijdje doeltreffend. Ze lepelde me een halve fles in na school en dan viel ik rustig in slaap in de zetel. En later, toen 'watdeneuk' mijn stopwoord werd, onopvallend, af en toe een halve valium tussen mijn boterhammen. Voor wie het nog niet doorheeft, mijn moeder dacht dat de stepping-stonetheorie een dansmethode was. Hoe meer pillen ik kreeg, hoe meer ik me na de roes voelde alsof ik constant met mijn vingers in het stopcontact zat. Gelukkig ontdekte ik op mijn twaalfde mijn eigen stepping-stone voor de *stairway to heaven*. Vanaf dan ging ik zelf op zoek naar beter spul. Helemaal alleen voor mij. Als je het kan inslikken, roken, snuiven of in je aders spuiten, dan heb ik het zeker geprobeerd. Maar het is met ADHD zoals met strontvegen in je on-

derbroek; je kan alles wassen zoveel als je wilt, maar op den duur wordt het een structureel spoor. Het gaat nooit meer weg hoor. En die adrenalinekrop in je keel wordt alsmaar groter. Dus heb ik van mijn zogenaamde gebrek een talent gemaakt. Wat mijn leraars 'druk' noemden, is nu gewoon 'energie'.

Hoe moet ik straks beginnen? Eens kijken op mijn linkerhand: 'School' staat er. Ach ja, ik zie hem nog voor mij, meneer Backx, onze tekenleraar.

Scène 6

Interieur dag: een leslokaal met formicatafels

Enter tekenleraar Michel Backx; dikke baard en te kort afgesneden broekspijpen, op sandalen.

'Denkt u dat u de kost zal kunnen verdienen met uw grappen en grollen en smoelentrekkerij, meneer Jansen?' Dank u wel, Michel Backx, jij goorgrijze schoolfrik. Jij hebt een deur voor mij geopend. In de eerste plaats de voordeur van de school, om mij buiten te schoppen wegens aanhoudend storend gedrag. Tegelijkertijd was het de deur naar de toekomst. In een toekomstloos bestaan was er ineens een plan: ik moest gewoon een manier vinden om geld te verdienen met mijn gedrag. Dat heeft dertien jaar geduurd. Daarom heet de show: *Tien jaar grappen en grollen en smoelentrekkerij*. Dank u, meneer Backx, u scoort altijd goed als opener.

Dan zal ik langzaam opbouwen met wat grappen over dagdagelijkse ergernissen. Reclame, politie, politici, domme sportlui en andere trivia. Liefst degenen die in de zaal zitten. Hopelijk zit Kerfs ook in de zaal, die boyscout op jaren. Dan zal ik hem eens lekker te grazen nemen met zijn gelul over de veiligheid van onze stad. Het is

toch altijd hetzelfde liedje met die kerels. Oude pointes bij nieuwe onderwerpen. Dat is het voordeel van de zogenaamde actualiteit: die herhaalt zichzelf als de slinger van Foucault. Het zijn andere acteurs, maar ze spelen altijd dezelfde hele slechte komedie. De waan van de dag produceert altijd weer nieuwe aandachtsjunkies. Inwisselbare bimbo's, of ze nu een universitair diploma hebben of niet. Mensen die zichzelf interessant genoeg vinden om elke week weer de kolommen van de gespecialiseerde pers te vullen met drab over de onpeilbare leegheid van hun bestaan. Of hun nieuwe tieten vallen reuzegoed mee, of hun kind is geschrokken van een wiertoerist, of ze hebben strontzat een drol gedraaid aan de rand van een hotelzwembad. Ik moet maar tien minuten naar het toilet met eender welk roddelboekje en ik heb weer vijftig nieuwe grappen. Het is dankbaar materiaal om mezelf een beetje op te warmen op het podium. Schieten op makkelijke doelwitten. Het tempo dicteren. Het publiek moet elke twintig seconden reageren. Liefst lachen. Op den duur maakt het niet meer uit wat ik zeg. Ik zou het telefoonboek kunnen voorlezen na twintig minuten van dat materiaal en dan nog lachen ze. Geconditioneerd zoals de hond van Pavlov. Om ze na precies 35 minuten een eerste drietrapsraket tussen de ogen te mikken. Mijn leven in de Provinciestraat: de gazaastrook van Antwerpen. Aan de ene kant van de straat wonen de aanbidders van Jahweh, aan de andere kant de fans van Allah. Het is een sprookjespark. De Efteling voor gekken. En oh, wat hebben die een lol onder mekaar! De beste vijftien minuten materiaal die ik ooit gemaakt heb. Volgens mij dan toch. Pr-Marc is het er niet mee eens. Hij krijgt het al benauwd wanneer die gazetterslet van een Gwendolien Verbelen schrijft dat ze moeite heeft met 'het zogenaamd ironisch bedoelde racistische karakter van een deel van de show'. Wel, Gwendolien, speciaal voor dit feestje in het Sportpaleis is er een extraatje. Want, beste kijkbuisvrienden, het moet niet de hele avond opgewarmde kost zijn. Zo kunnen Isaac Weintraub en

Omar Hamdaoui nog een extra rondje reclame voor mij maken wanneer ze weer uitgebreid lucht zullen geven aan hun verontwaardiging bij het verschijnen van de dvd. Hoe meer zij 'schandalig', 'respectloos' en 'brutale vreemdelingenhaat' roepen, in een poging om zich te laten opmerken door hun respectievelijke goden en aldus hun plaats in één van hun zeven hemels te verdienen, hoe meer mensen de oorzaak van hun frustratie willen zien. Je vijanden zijn uiteindelijk je beste fans. Want ze laten je echte fans zien waartegen ze zich eigenlijk afzetten door jou goed te vinden.

Als dat volgens plan loopt, sta ik boven op de golf. Dan is het surfen, van de ene lach naar de andere.

In het slechtste geval schakel ik over op de noodprocedure: het pubermateriaal. Zestig procent van mijn publiek kan zijn schaamharen op de vingers van één hand tellen. Dankzij YouTube ben ik hun favoriete stoute grote broer. Geen kwaad woord over mijn puberfans. Ze zijn fanatiek én trouw. Vooral de meisjes. Ik krijg ze binnen wanneer ze net het 1D/Justin Bieber-stadium ontgroeid zijn. Als ze beginnen te bloeden, worden ze hysterisch én fysiek gevaarlijk. *I love it*. Pubermateriaal is niet moeilijk: gewoon schieten op alles wat beweegt. Ik weet het, het is tegen mijn regels: je lacht niet met de underdog. Maar pubers vinden zichzelf de underdogs van de wereld en dat geeft hen het recht om te lachen met alles. Gehandicapten, negers, vrouwen, kinderen, oudere vedetten, conservatieve politici, andere comedians, in die volgorde. Ik zou een show kunnen vullen met alleen maar pubermateriaal. Maar dan zou ik af en toe de coulissen in moeten om eens goed te kotsen van mezelf. Da's dus geen plan.

Nee, Jimmy, stop ermee. Je moet vergeten, jongen. Je mag niets verwachten. Dat is de enige manier om jezelf niet voor de voeten te lopen op het podium. Het is geen wetenschap. Niks zen. Ik mag

simpelweg niet nadenken. Stop die fucking film. Gewoon genoeg adrenaline in dit lijf jagen om mijn brein zo snel te laten denken dat het lijkt alsof de wereld in ultra-slowmotion beweegt en ik met de snelheid van het licht. Superman die een dansje maakt rond het kryptoniet. Vroeger, voor Jessie en Sue, zou ik op dit moment een lijntje hebben gelegd om mij op te pompen. Of, op dagen zonder geld, een fles Jack D hebben leeggezopen. C & D brachten mij samen altijd naar de top van de Himalaya, terwijl ik staarde naar de dode smoelen van een stel bejaarde abonnees in een of ander fucking middenstandsdorp, waar de lokale architect een betonnen gedrocht had mogen neerpoten dat moest doorgaan voor een cultureel centrum. Dankzij C & D kon het mij allemaal niks schelen. Gaf je mij C & D, een microfoon en deed je dat licht aan, dan kon ik die sukkels laten geloven dat ik speciaal voor hen naar dat hol van Pluto was afgereisd. En dat ik mij nog amuseerde ook. Maar dat, beste vrienden, doen we dus niet meer. Dankzij Louis, die mij ontvoerde naar een duur afkickresort in Thailand. Wij zijn brave burgers nu. Met een eigen huis. Met een grote auto. Met een boekhouder en een manager. Met een vet contract bij de tv. En met een persoonlijke geluidsman. Straks komt hij aankloppen. Mijn microfoon aan, mijn hemd mooi in mijn broek. Ik moet stoppen met denken. Ik mag niets verwachten. Ik moet ze alleen maar verrassen. Meer is het niet. Dat is het plan.

Het is goed als die 15 089 mensen op het einde naar lucht moeten happen. Ze zouden mij moeten smeken om te stoppen omdat het lachen te veel pijn doet. En dan komt de echte finale. Iets dat ze echt niet gewend zijn van me. Vanavond zal ik ze eens bij de keel grijpen. Na 2139 optredens zal ik voor de allereerste keer vertellen waarom ik hier sta. Wat het plan is en waarom. De vorige avonden heb ik het niet gedaan en ik heb er ook niemand iets over verteld. Het staat niet op de playlist. Ik heb alleen aan Jessie gezegd dat ik

mijn hand zal opsteken om duidelijk te maken dat ik nog iets wil zeggen na de finale grap over de imam, de kardinaal en de rabbi die mekaar tegenkomen in een bordeel. En dan pak ik hen koud. Tien minuten aan een stuk zal ik hen vertellen wat ik écht denk. Gewoon om te verhinderen dat Louis over drie jaar aan mijn deur staat te zeuren over een comeback. En dan: het eeuwige zwijgen. Zalig!

Nog achttien minuten. Genot en pijn. Ben ik er klaar voor? Ik ga naar de backstage. Ik wil ze kunnen ruiken. De wolven met hun open muilen in het bos.

‘Pas op, Louis! Het is tijd om uit mijn hol te komen. *Beware you motherfucker for I’m the master of the universe and I’m going to hit you with my smell.*’

Ja, nu ben ik klaar voor een theatrale entree. *Open the gate and let the beast go!*

Maar kijk eens wat de kat nu heeft binnengesleept, zeg, mijn favoriete trol. Als de goden ons willen tarten, dan vervullen ze onze wensen. Ook degene die je verzwijgt.

‘Dag trol. Wat mag ik voor je betekenen vandaag? Ah, laat me raden: hetzelfde als altijd?’

Alessandra Vaccaro kijkt vol ongeloof naar haar date. ‘Meen je dat nu, Jacob? Een hamburger?’

‘Ik heb nog niks gegeten, tanteke.’

‘Je moeder zei dat je vegetariër geworden bent.’

‘Mijn brein schakelt soms over op overlevingsmodus.’

‘Of is dat hele vegetariërgedoe een manier om je stiefvader te jennen?’

‘Luc jennen?...” Jacob smooit de rest van zijn antwoord door tegelijkertijd een hele hap uit zijn hamburger te nemen. Gulzig slurpt hij de uienliert op die uit de rand van zijn mond bungelt.

Alessandra glimlacht om de rustige banaliteit van het leven met haar neefje. Ze is mijlenver verwijderd van de paniek en de angst die ze voelde op haar werk voor ze vijf maanden geleden met ziekteverlof ging. Zou dit dan zijn hoe het voelt: gewoon gelukkig zijn?

Ze neemt een slok van haar verschaalde biertje en ontdekt dat het smaakt naar het plastic waarin het geserveerd is. Of misschien is het gewoon de geur van dat hele Sportpaleis. Ze zitten op de vijfde rij van het middenplein, waar de aroma's van het hele gebouw lijken samen te stromen. Een wokpan vol bier, zweet en aangebakken hamburgers. Het verzoent haar met het feit dat haar neefje zijn tafelmanieren overboord heeft gegooid bij het betreden van de Antwerpse tempel van vermaak. Zo onderdrukt ze ook de reflex om een papieren zakdoekje uit haar handtas te halen om zijn mond schoon te vegen. Zoals ze dat in de zestien jaar dat ze hem kent al dikwijls deed.

Jacob spoelt de nauwelijks gekauwde hap vlees en brood door met een slok cola uit een gigabeker. Meteen gevolgd door een tevreden boertje.

‘Je bent nog niks veranderd sinds ik je de eerste keer op mijn arm

nam,' zegt Alessandra glimlachend. Het verrast haar dat ze na vijf maanden ziekteverlof al zo ontspannen is. Therapeute Michèle was een gouden tip.

'Zeg eens, tanteke, met wie ben jij naar bed geweest om deze fantastische plaatsen versierd te krijgen?'

'Zeg eens, neanderthaler, is dat het effect van die cola en dat vlees? Wij zijn niet allemaal *ho's in the hood* hoor. Er zijn ook vrouwen die iets gedaan krijgen in het leven zonder met hun kont te draaien.'

Jacob kijkt betrapt weg. Hij bloost van puberale euforie. 'Ik bedoelde het niet zo. Het was een compliment.'

'Raar compliment. Maar goed, ik ken de geluidstechnicus. Hij heeft me deze plaatsen gefikst.'

Jacob staat op en kijkt om naar de regie die opgesteld staat op het einde van het middenplein. 'Is het die vent met zijn kangoepet?'

'Ja, die is het.'

'Cool. Hij ziet eruit als Samuel L. Jackson. Waar ken je hem van?'

De vraag verrast Alessandra omdat ze zich oprecht niet meer herinnert hoe ze Walter Maxwell – Maxiknop voor de vrienden – voor het eerst heeft ontmoet. Zo lang is het al geleden. 'We zijn gewoon oude vrienden.'

Ze zegt het om niet te moeten uitleggen dat hij al jaren haar vaste wietleverancier is, of was. Laconieke Walter met zijn eigen biokwekerijtje in de tuin van zijn bedlegerige moeder.

'Hij zwaait naar ons,' zegt haar neefje.

Alessandra draait haar hoofd en ziet Walter grijnzend met zijn linkerarm omhoog staan, ondertussen rustig achteroverleunend op een barkruk bij de regietafel. Hij draagt een koptelefoon met een microfoon aan, boven op een pet die met de klep naar achteren gekeerd op zijn hoofd staat. Op zijn vaalzwarte T-shirt staat een slogan die een beetje vervormd wordt door zijn beginnende manboobs: '*In charge of the charge.*' Ze geeft hem een knikje en hij wenkt haar. Alessandra twijfelt of ze zal reageren maar hij zwaait

nu zo overduidelijk met zijn arm dat ze het niet kan negeren. Jacob is trouwens al onderweg naar de regie. Het is per slot van rekening nog meer dan een half uur voor de show begint.

‘Dag schoonheid,’ zegt Walter, terwijl hij de microfoon van zijn hoofdtelefoon omhoogschuift. Hij buigt over het mengpaneel en geeft Alessandra een zoen. ‘En is dit het veelbesproken neefje?’

‘In levenden lijve.’

Jacob steekt zijn hand op en zegt zo onverschillig mogelijk: ‘Hoi.’

‘Ik heb begrepen dat jij een heel grote fan bent van Jimmy.’

Jacob kijkt verward naar Alessandra. Alsof ze een groot geheim van hem verklapt heeft aan haar oude vriend. ‘Valt wel mee,’ zegt hij ten slotte.

Alessandra glimlacht geruststellend naar haar oude vriend.

‘Als je wil, Jacob,’ zegt Walter ineens, ‘mag je na de show mee backstage naar de aftershowparty.’

De jongen kijkt alsof men hem zojuist aangekondigd heeft dat hij mag kiezen aan wie van de Kardashian-zussen hij zijn maagdelijkheid wil verliezen. Walter reikt twee geplastificeerde zwarte kaartjes met het opschrift ‘crew’ aan, die vastzitten aan linten met sponsorlogo’s.

‘Om de een of andere reden worden backstagepassen altijd vermomd als fopspenen,’ voegt hij er lachend aan toe als antwoord op Alessandra’s onderzoekende blik.

‘Oké,’ is het enige wat Jacob uit zijn keel krijgt.

‘Bedank je tante maar. Ik ben blij dat ik na al die jaren eens iets kan terugdoen voor haar.’

Alessandra perst haar lippen op elkaar om Walter te signaleren dat hij vooral zelf moet beginnen zwijgen. Hoewel ze beseft dat net zijn discretie de *unique selling proposition* van zijn grashandel is.

Hij begrijpt het signaal. ‘Straks gewoon met dat plastic zwaaien bij de deur rechts van het podium waar “vip” op staat, want dat zijn jullie vanavond. Héél belangrijke mensen.’

‘We zijn niet de enigen,’ zegt Jacob, nadat ze teruggeschoven zijn

naar de stoelen in hun frontstageplaatsen en neus aan neus hebben gestaan met een keure van vaderlandse celebs die er, afgaande op hun outfits, op hopen dat ze straks een batterij fotografen en nieuwscamera's moeten passeren op weg naar 'het feestje van het jaar'. Het doet Alessandra beseffen dat ze schromelijk underdressed is voor zo'n gelegenheid, met haar eeuwige jeans, T-shirt en korte cowboyboots. Jacob zit ongemakkelijk te frunniken aan zijn hoo-die van Massive Attack, tot hij iemand opmerkt met exact dezelfde jas. 'Daar heb je Tommy Verboven,' stoot hij zijn tante aan. 'Die wordt minstens even groot als Jimmy. Die kerel is écht lachen.' De Tommy in kwestie is zich ernstig bewust van zijn status onder het jonge volkje, want hij schrijdt door het middenpad van de zaal alsof hij de kroonprins is, op weg naar zijn kroning. Het zorgvuldig aangebrachte vetpotlood rond zijn ogen geeft zijn blik extra drama, terwijl tientallen hoofden omdraaien wanneer hij voorbijkomt. Een meisje dat Jacob herkent als 'die trees van die soap' grijpt Tommy bij de arm voor een selfie die twintig seconden later verschijnt op de schermen aan beide kanten van het podium, waarop een live-feed geprojecteerd wordt van tweets onder #goodbyeJimmy. Een minuut later verschijnt er een tweet van @therealJimmy zelf. 'Aha! @TheTommy, wordt er nog geneukt vanavond, lullo?! #goodbyeJimmy.' Er galmt een lachgolf door de zaal, die aanzwelt naarmate meer mensen de tweet in de gaten krijgen, tussen alle verzoeknummers door die mensen uit het publiek twitteren aan het adres van de artiest. Wij willen #Intifidaoptram12! Geef ons #God-iseenwijf! Twee keer verschijnt er #Geefhetvolkspacecake... Please, Please, Please @therealJimmy. Nog een minuut later verschijnt er een tweet met een foto van @therealJimmy. Hij zit in een zetel met een T-shirt waarop staat: 'Tommy ~~is~~ heeft een grote lul.' Het publiek gaat uit zijn dak. @TheTommy repliceert onmiddellijk: Ik had je vrouw nog zo gevraagd om te zwijgen. #goodbyeJimmy

Alessandra begrijpt amper de helft van de boodschappen die verschijnen. Maar ze durft haar neefje niet te porren met de vraag: 'wat bedoelen ze daarmee?' Uit angst om definitief oud gevonden te worden. Het is waar dat de komst van Jacob drie maanden eerder haar deugd heeft gedaan. Noem het een soort liefde, ja, maar niet degene die ze kende. Terwijl ze de time-out invulde die haar zus Bianca nodig had in de relatie met haar puberzoon, vond ze na drie maanden duisternis in haar hoofd, met als enige gezelschap de stemmen van dode mensen, een beetje van de veerkracht terug die ze verloren was op de ochtend dat ze Jacques Sunderman uitgeleide had gedaan en zijn geheim had overgeërfd.¹ Sindsdien zat ze zelf in een niemandsland tussen haar geweten en haar trouw aan de man die haar tweede vader was. Hij had haar de liefde voor de waarheid bijgebracht, terwijl hijzelf pas in het zicht van de dood de waarheid had durven te bekennen dat hij een mens was als alle andere.

Alessandra en haar petekind deden alsof ze met vakantie waren met elkaar in een ver land. Het voelde als iets wat ze zich voorstelde bij het idee 'wittebroodsweken': ze wisselden filosofische babbels over films en boeken af met ronduit kinderachtige activiteiten zoals ijs eten in de zoo op een regenachtige woensdagmiddag. Maar Jacob bleef natuurlijk ook gewoon de zoon van haar zus. Bij afwezigheid van zijn moeder vond Alessandra dat ze de worstelende jongen moest laten zien dat er nog altijd een doorgang was op de grens tussen kindertijd en volwassenheid. Een scheur in de tijd, waardoor je te allen tijde even kon ontsnappen om te doen alsof je leven zorgeloos was. Het hielp haar om die doorgang ook zelf weer te ontdekken en zich te gedragen als een elfjarige. Ja, Jacob bracht dingen in haar naar boven die ze allang vergeten leek. De afgelopen maand was ze godbetert zelfs beginnen te koken voor hem. Weliswaar nadat hij met lange tanden had gemeld dat het nu wel effe ge-

¹ Zie *De Hollywoodfactor*

noeg geweest was met de meeneemsushi en het goedkope Indische veganistische eettentje bij het stadspark. Toen ze de eerste keer een schijf tofu bakte, dacht ze dat die alleen nog goed was om onder een schoen te plakken. Maar Jacob knabbelde de krokante schijfjes met smaak naar binnen, nadat hij ze overvloedig met humus en pindakaas had besmeerd. Op zulke momenten wilde ze naar haar zus bellen om te melden dat ze hem gewoon wilde adopteren.

Het afscheidsoptreden van Jimmy Jansen op deze mooie lenteavond was ook de reden van het tijdelijke arrangement tussen Alessandra en haar neefje. Bianca had met lede ogen aangezien dat Jimmy Jacob helemaal had ingepalmd met zijn onlinespel *The Castle*. 'Je moet hem 's morgens bij het ontbijt zien,' galmde ze door de telefoon naar haar oudere zus, 'precies een zombie. En daarom hebben we een camera in zijn kamer gehangen.'

'Djeezes, Bie,' zuchtte Alessandra. 'Dat is niet meer opvoeden, dat is Big Brother.'

'Hij zit de hele nacht op *Minecraft*.'

'Waarop?'

'Op dat computerspel: *Minecraft*.'

'Wat is dat?'

'Ik ken het ook niet, maar mijn anesthesist zegt dat het een soort online lego is. Je moet met blokken vanalles maken.'

'Dus jouw zoon speelt 's nachts met de blokken en jij krijgt een crisis?'

'Jamaar, hij speelt niet alleen hé. Hij zit hele nachten te chatten met andere spelers. De laatste twee weken zit hij elke week in één of ander kasteel, dat gebouwd is door Jimmy Jansen.'

'Een legokasteel?'

'Laat maar, Alessandra, je snapt het toch niet. Hij moet hier gewoon even weg. Vanonder mijn ogen of ik doe hem iets aan. Of mezelf. Ik weet niet in welke volgorde.'

‘Maar zal hij zijn moeder niet missen?’

‘Ik heb vanochtend een doos sinaasappelsap naar zijn kop gesmeten.’

‘Ja, dat lijkt op een relatiecrisis.’

‘Ik zou het niet weten. Daar heb jij meer verstand van.’

Weer zo’n typische Bianca-manier om te melden dat ze op het punt stond te knappen. Alessandra wist wat het betekende. Het was datzelfde punt waarop ze ooit hun hele meisjeskamer kort en klein had geslagen nadat Alessandra had gezegd dat ze had gezoend met een jongen op wie Bianca al maanden stapelverliefd was. Zelfs acht jaar gynaecologieopleiding en twaalf jaar dagelijkse omgang met aanstaande moeders hadden dit temperament niet kunnen smoren.

‘Ik zal hem straks van school afhalen, Bie. Breng jij dan ondertussen een koffer met wat kleren langs?’

Die eerste avond, nu drie maanden geleden, had Alessandra meteen de lont uit het kruitvat gehaald door Jacob op haar appartement te verwelkomen met twee tickets voor de allerlaatste liveshow van Jimmy Jansen, met de medewerking van de grote vriendelijke reus zelve: Walter Maxwell.

‘Zo, nu hoef je niet de hele nacht voor de computer te zitten om één van die laatste honderd tickets te bemachtigen in *Minecraft*.’

Jacob had gehuild van blijdschap terwijl hij zijn tante allerlei loze beloftes deed, zoals: ‘dat hij zijn schoenen nooit zou laten rondslingeren in de hal’. Alessandra wist dat hij het nooit kon menen, maar ze voelde voor het eerst sinds de dood van Jacques Sunderman weer iets van warmte in haar hart en dus koos ze te zwijgen toen Jacob al op de tweede dag zijn schoenenbelofte brak.

Het publiek begint te joelen omdat de lichten in de bovenste ring van het Sportpaleis worden gedoofd en de muziek een paar strepen harder wordt gezet. De drumroffel van Clyde Stubblefield, die de

opening markeert van James Browns *Sex Machine*, jaagt de hartslag van het ongeduldige publiek nog een paar tellen de hoogte in. Jacob recht zijn rug. Hij weet dat ieder optreden van Jimmy Jansen wordt ingeleid met de achttienminutenversie van dit nummer, waarin de groove van Bootsy Collins en Maceo Parker het de luisteraars onmogelijk maakt om stil te blijven zitten. Zelfs degenen die blijven zitten op hun stoeltjes wiegen zichzelf op die manier in een soort trance. Alessandra kijkt rond met een mengeling van fascinatie en amusement. Ze voelt zich altijd de ultieme buitenstaander. Zelfs wanneer ze er middenin zit, lijkt elke gebeurtenis zich op een paar meter afstand van haar af te spelen. Hoewel er buiten het draaien van het nummer weinig gebeurt op de scène, is er toch veel te zien in de zaal. Ze ziet hoe Jacob zijn ogen gesloten heeft. Alsof hij zich concentreert voor een moeilijke sierduik. Overal porren mensen elkaar aan en gaan ze nog een keer verzitten op hun stoeltjes om klaar te zijn voor de entree van de meester.

Via Twitter vuurt @therealJimmy een paar minuten later zijn publiek al aan met de herhaalde boodschap: *Get up, get on up, like a sexmachine! #goodbyeJimmy*. Een deel van het publiek volgt het bevel van de comedian op en begint mee te klappen met het nummer, zoals alleen blanken dat kunnen: net na de maat. Terwijl een ander deel van de aanwezigen de juiste maat probeert te houden. Op den duur staan vijftienduizend mensen met hun handen in de lucht de 4/4-variaties van het James Brownorkest collectief te verkrachten met onritmisch geklap. Alessandra houdt het op vingerknippen. Jacob heeft zich bekeerd tot de groep in-de-maat-klappers en glimlacht breed naar zijn tante. Ondertussen doet hij iets met zijn bekken dat verradt dat hij geen maagd meer is. Alessandra is verbouwereerd dat ze dit afleidt uit zijn dansbeweging. Ze kan niet anders dan verlegen wegstaren. Ze zoekt iets om haar blik op te fixeren tussen de armen van de mensenmassa rondom haar en is

blij om naast het podium het bekende gezicht van Walter te zien. Hij is duidelijk ook blij dat zij hem eindelijk opmerkt. Hij zwaait naar haar. Ze zwaait terug. Pas dan ziet ze dat zijn gezicht vertrekt en hij niet gewoon goeiedag wil zeggen, maar dat hij haar gebaart dat ze even naar hem toe moet komen. Ze tikt Jacob aan en samen schuiven ze de stoelenrij op het middenplein uit.

Van dichtbij ziet ze dat Walter zweet. Om boven de muziek uit te komen buigt hij voorover en roept in haar oor: 'Je moet even meekomen.' Hij stormt de gang in, duwt twee reeksen deuren open, waarop in grote rode letters 'VIP' staat, maar waar vreemd genoeg geen enkele bewaker te bekennen is, en leidt Alessandra naar een gang naast het podium. Ze lopen langs een deur waarop 'Green-room' staat en waar drie mannen in zwarte T-shirts met het opschrift 'crew' druk met elkaar aan het overleggen zijn. Verderop in de gang zit een dikke, kale man op de grond tegen de muur met zijn hoofd in zijn handen. De man zit tegenover een deur waarop de affiche plakt van het evenement: *'Jimmy Jansen: The End'*. Met daarboven de kop van de comedian beschilderd als The Joker uit *Batman*. Alessandra wil naast de dikke man knielen, maar Walter duwt de deur open en zegt: 'Nee, Sandra, het is hier te doen. In de artiestenloge.'

Wanneer ze opkijkt, ziet ze Jimmy Jansen zitten in een zetel. Hij lijkt voorovergebogen te zitten, twijfelend tussen een diepe buiging en een buikkramp. Als ze twee stappen naar binnen doet, ziet ze dat zijn ingewanden tussen zijn voeten op de grond liggen en zijn hoofd los van zijn romp op een salontafeltje ligt. Ze draait zich om en kijkt recht in het lijkleke gezicht van Jacob, die in het deurgat staat. In een reflex pakt ze haar neefje vast en drukt hem tegen zich aan om hem het zicht op het lijk te benemen. Ondertussen kijkt ze naar Walter en zegt: 'Ik kan niks doen, ik ben in ziekteverlof.'